

Arrest

nr. 167 060 van 2 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 7 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering strookt met de gegevens van het administratief dossier. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die worden gestoeld op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de

grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen

nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, 2011, §291; EHRM, Jabari t. Turkije, 2000, §48).

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Aangezien de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient ook dit artikel in rekening te worden genomen.

1.1 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, meer bepaald met het feit dat zij een substitutiebehandeling volgt voor haar heroïneverslaving. De Raad stelt vast dat - in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert in de nota met opmerkingen - het administratief dossier voldoende aanwijzingen bevat met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zo maakt de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2015 waarbij aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd uitdrukkelijk melding van het feit dat de verzoekende partij een methadonbehandeling volgt. Daarnaast bevindt zich in het dossier een administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 2 mei 2015 waarin wordt aangegeven dat medische zorgen noodzakelijk zijn alsook een door een sociaal assistent van het OCMW van Essines op 14 oktober 2014 verzonden e-mail waarin wordt medegedeeld dat de verzoekende partij sinds 10 oktober 2014 is gehospitaliseerd. Bij het nemen van de bestreden beslissing was de gemachtigde aldus op de hoogte van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen. De exceptie van de verwerende partij dient te worden verworpen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 maart 2016 dient de verwerende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 12 april 2016, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 22 februari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VwP stelt dat de bestreden beslissing genomen werd met toepassing van artikel 75§2 van het vreemdelingenbesluit en dus een noodzakelijk en wettelijke gevolgbeslissing is van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en DVZ dus over een gebonden bevoegdheid beschikt. Verder stelt VwP integraal te verwijzen naar de bijkomende nota. VzP vraagt de aanvullende opmerkingen van VwP die werden neergelegd bij de vraag tot horen niet in overweging te nemen.”*

2.2.1 In de mate waarin de verwerende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar de vraag tot horen en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 22 februari 2016, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verwerende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Door het louter refereren aan de vraag tot horen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 22 februari 2016 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verwerende partij betoogt dat *“de bestreden beslissing genomen werd met toepassing van artikel 75§2 van het vreemdelingenbesluit”*, dat *“[zij] dus een noodzakelijk en wettelijke gevolgbeslissing is van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”* en dat *“DVZ dus over een gebonden bevoegdheid beschikt”*, merkt de Raad op dat de verwerende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking *d.d.* 22 februari 2016 wordt gesteld. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting om in welbepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003). Zo mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit volgt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een en ander blijkt trouwens ook uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij onder meer artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet werd gewijzigd: *“Een dergelijke verplichting”* – om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven – *“geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 1825/001, 17) (RvS 26 juni 2015, nr. 231.762; RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444). De verwerende partij kan aldus niet dienstig opwerpen dat de bestreden beslissing niet meer is dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen ervan aan elke beoordelingsmarge ontbreekt.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU